

[SIGNALEMENT]

Nico Van Campenhout, *Een man, zijn vrouw en hun twee zonen. Een collectieve biografie van familie Péé*, Gent, Academie Press, 2012, 295 pp., ill., ISBN 9789038219707

Achter de eerder enigmatische titel die de stadarchivaris Nico Van Campenhout bedacht om een studie over een bekende Lokerse familie voor te stellen, gaat een boeiend experiment schuil. Zo beperkte hij zijn eigen inbreng tot de omschrijving van de opzet terwijl acht auteurs het portretteren van de vier leden voor hun rekening namen. De biografie van de stamvader Julius Péé (1871-1951) vormt de ruggengraat van de bundel (pp. 1-171) en staat op naam van Filip Vermoortel. Julius Péé komt in geen enkele anthologie van de Nederlandse literatuur voor en evenmin in de *Nieuwe Encyclopedie van de Vlaamse Beweging*. Hij verwierf vooral bekendheid vanwege zijn levenslange inzet om de naam en de publicaties van de Nederlandse schrijver Multatuli of Edward Douwes-Dekker in Vlaanderen bekend te maken te verspreiden. Zijn twee zonen van hun kant genoten een zekere faam om meer uiteenlopende redenen. De oudste zoon Paul (1899-1951), genoemd de ‘dandy’ of de ‘bohemien’ van de familie, was reeds het voorwerp van een boeiende biografie.¹ Niet vanwege zijn opvallende literaire of politieke prestaties maar vooral vanwege zijn aanleg in het bedenken van originele beroepsbezigheden. Daar zijn aandacht en zijn tijdsbesteding echter uitgingen naar mooie vrouwen en selecte kroegen, werden ze telkens voortijdig afgebroken. De scherven en schulden werden ook telkens naar het ouderpaar overgeheveld. Wel bekend is zijn relatie – of mogelijk die van de kunstcriticus Michel Seuphor – met de dichteres Alice Nahon die haar inspireerde tot het schrijven van een prachtig erotisch

1. E. Defoort, *Al mijn illusies bloeien*, Antwerpen, 1991.

gedicht. Ook vond zijn kortstondige journalistieke medewerking aan socialistische bladen een zekere waardering. De voornaamste focus in de bundel was wel gericht op de tweede zoon, Willem Pée (1903-1986) die professor Nederlandse Taalkunde aan de Rijksuniversiteit Luiken aan de Rijksuniversiteit Gent was. Ook van hem werden de hoofdlijnen van zijn loopbaan reeds eerder vastgelegd door zijn medewerker en opvolger Valeer Frits Vanacker. Vier oud-leerlingen, vrienden of opvolgers van Willem Pée, met name Hugo Ryckeboer en Ines André, Johan Taeldeman, Jaak Van Schoor en Willy De Fleurquin zijn er hier wel in geslaagd om de betekenis van zijn wetenschappelijk onderzoek meer reliëf te geven en onbekende informatie te verstrekken over het ontstaan en het groeiproces van zijn voornaamste geesteskinderen: de 'Woordenboeken van de Vlaamse dialecten', de studie van de toponymie en de dialectgeografie, zijn vriendschappelijke betrekkingen met Herman Teirlinck en zijn strijd voor het gebruik van het Algemeen Nederlands in Vlaanderen.

[Romain Van Eenoo]
